

גמ"ר 7490/09/14 - מדינת ישראל נגד מתן מליחי, לילך דרזי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

23 מאי 2016

גמ"ר 7490-09-14 מדינת ישראל נ' מליחי ואח'

לפני כבוד השופט, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשמים
1. מתן מליחי (הנאשם)
2. לילך דרזי (הנאשמת)

וכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד כוזרי

ב"כ הנאשם 1 - עו"ד הרדי

ב"כ הנאשמת 2 - עו"ד ארבל, עו"ד אבישר יצחק

הנאשם 1 - בעצמו

הנאשמת 2 - בעצמה

גזר דין

הנאשמים הורשעו, לאחר הודאותיהם, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 ובעבירה של נהיגה בקלות ראש וברשלנות, לפי סעיף 62(2) לפקודה. כן הורשע הנאשם 1 בעבירה של אי דיווח על תאונת דרכים שתוצאתה הריגה, לפי תקנה 144 (א)(3) ו-(4) לתקנות התעבורה.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשמים בילו, ביום 19.3.14, יחד עם חבריהם: שי יזראילוב, (להלן: "שי") וד.ח, קטין יליד 1998 (להלן: "המנוח"), במסיבה באזור התעשייה הישן בנתניה. בהמשך, יצא הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") מהמסיבה והחל נוהג ברכבו מסוג מאזדה (להלן: "המאזדה"). בסמוך לכך, יצאו הנאשמת 2 (להלן: "הנאשמת"), שי והמנוח מהמסיבה ונכנסו לרכבו של שי, מסוג אופל (להלן: "האופל"). כאשר הנאשמת נוהגת באופל, שי יושב לצידה והמנוח יושב במושב האחורי.

הנאשמים נהגו ברחובות העיר נתניה, ובהמשך פנו לשדרות בן צבי ושם נהגו מכיוון צפון לדרום. במהלך נהיגתם, נהגו הנאשמים כשהם סמוכים מאוד זה לזה, מקדימים זה את זה לסירוגין ובמהירות שעולה על המותר ואינה מתאימה לתנאי

הדרך.

בסמוך לשעה 00:50, בהגיע הנאשמים לעקומה בכביש ובעודם נוהגים בסמיכות רבה זה לזה, סטה הנאשם ברכבו אל עבר רכב הנאשמת וכתוצאה מכך, נצמדו הרכבים ונוצר מגע בין הדופן השמאלית של המאזדה לדופן הימנית של האופל. בעקבות ההיצמדות, הסיטה הנאשמת את האופל לשמאל, איבדה שליטה על רכבה ועלתה על אי תנועה. בהמשך, התנגשה הנאשמת עם רכבה בעוצמה בעמוד תאורה חצתה את אי התנועה ועברה אל נתיב הנסיעה בכיוון הנגדי שם המשיכה וחצתה את הנתיב, תוך כדי שרכבה החל לעלות באש, עד לעצירתה בשולי הנתיב.

כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח בפניו ובראשו, הובהל לבית החולים "לניאדו" ונפטר מפצעיו בחלוף מספר שעות.

בנוסף, נגרמו לשי כאבים בראש ובכף יד שמאל, חתך במצח, כוויה בכף יד שמאל וכן סימני כוויה בפנים. לנאשמת נגרמו כאבים ביד שמאל ובירך שמאל.

בנוסף, נגרמו לרכבים נזקים שונים.

לאחר התאונה, המשיך הנאשם בנסיעה קצרה, החנה את רכבו וניגש למקום התאונה ברגל. הנאשם ביקש משי שלא יספר על מעורבותו בתאונה ולאחר פינוי המנוח, שי והנאשמת ממקום התאונה, עזב הנאשם את מקום התאונה מבלי לדווח אודות מעורבותו בה, לא מסר את פרטיו ואף ביקש מאחיו כי ייקח את המאזדה ויחנה אותה בחניון המצוי במרחק של כ-150 מטר מביתו.

בהמשך, ולאחר שנודע לנאשמים כי המנוח נפטר, נפגשו הנאשמת, שי ואחרים עם הנאשם ובני משפחתו וביקשו כי ידווח למשטרה על חלקו בתאונה. בעקבות זאת, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה ועשה כן.

ביום 16.7.15 הציגו הצדדים בפני בית המשפט הסדר טיעון במסגרתו הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום והופנו לשירות המבחן.

לעניין הנאשם הוסכם, כי המאשימה תעתור לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

לעניין הנאשמת הוסכם, כי המאשימה תעתור לעונש מאסר לתקופה של 10 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

כן הוסכם, כי ההגנה רשאית לטעון באופן "פתוח" לעונש וכי באפשרות המאשימה לעתור לתסקיר נפגע עבירה.

דין והכרעה

הנאשם

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2013. לחובתו הרשעה אחת, עבירה משנת 2008, של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

קצינת המבחן סקרה בתסקיר שירות המבחן מיום 2.11.15 את נסיבות חייו של הנאשם. היא ציינה כי מדובר בנאשם בן 25, אב חד הורי לפעוטה כבת שנה וחצי. הנאשם התאלמן מאשתו כחצי שנה קודם למתן התסקיר, במהלך לידת ילדם השני אשר נפטר אף הוא, כיומיים לאחר מכן.

בתסקיר צויין כי הנאשם אינו עובד, מצוי בשלבים ראשונים של ארגון חייו כהורה יחיד ונזקק לתמיכה רבה סביב עיבוד האובדן ומשמעותו. הנאשם מגדל את ביתו כאב חד הורי בתמיכת משפחתו.

בעבר, קיבל הנאשם פטור משירות צבאי אולם נוכח מוטיבציה גבוהה לשרת בצה"ל, הגיש ערעור על כך, התגייס, סיים שירות סדיר מלא וכיום משרת בכוחות המילואים.

שירות המבחן יצר קשר מחלקת הרווחה של עיריית נתניה וממנה נמסר כי הנאשם מגיע לשיחות בהתאם לצרכיו ולנזקקותו ומדיווחי טיפת חלב והמעון בו שולבה בתו עולה, כי הוא מתפקד כאב מסור ואחראי וכי ניכרים המשאבים המשמעותיים אשר הוא משקיע בביתו, בכל המישורים.

בתסקיר צויין, כי הנאשם ביטא הבנה באשר לחלקו בתאונה ולתוצאותיה הטראגיות וכן ביטא קושי רגשי, צער וכאב. הנאשם הדגיש בפני שירות המבחן כי לא ערך "תחרות" עם הרכב הנוסף ותיאר, בהמשך לפגיעה, חוויית הלם, בהלה, בלבול וקושי להתמודד עם המראות בזירת האירוע. הנאשם הביע צער על עזיבתו את מקום התאונה ותיאר זאת מתוך צורך הגנתי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מכיר בפסול המוסרי הנלווה לעזיבתו, כי אינו מאופיין בקווי אישיות עברייניים או שוליים ועל כן מעריך כי הסיכון להתנהגות פוגענית חוזרת מצדו של הנאשם הינו נמוך, וודאי נוכח הפסילה הממושכת לה צפוי.

שירות המבחן העריך כי לענישה בדרך של מאסר בפועל, תהיינה השלכות קשות, הן על הנאשם והן על משפחתו, בכל המישורים והמליץ על הטלת מאסר לריצוי בעבודות שרות ועל הטלת צו מבחן למשך שנה.

בתסקיר שירות המבחן המשלים, מיום 10.4.16, עדכן שירות המבחן כי הנאשם החל בטיפול פרטני אליו הוא מגיע באופן סדיר. בנוסף, צוין כי הנאשם הופנה על ידי בא כוחו, לפסיכולוג קליני ובמסגרת חוות הדעת התרשם הפסיכולוג, כי ענישה בדרך של מאסר בפועל תהווה אובדן נוסף עבור ביתו. שירות המבחן שב והמליץ על ענישה בדרך של ריצוי בעבודות שירות לצד המשך טיפול וצו מבחן.

בחוות דעתו של הפסיכולוג ד"ר דניאל גוטליב, מציין הפסיכולוג, כי אובדן נוסף עבור הבת, גם אם מדובר באובדן זמני עלול לסכן את התפתחותה.

הנאשמת

הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2000. לחובתה 3 הרשעות קודמות בעבירות של אי ציות לתמרור, עצירה המפריעה לתנועה ושימוש בטלפון הנייד בעת הנהיגה.

בתסקיר שירות המבחן מיום 22.11.15, ציינה קצינת המבחן את נסיבות חייה של הנאשמת. הנאשמת בת 35 ואם

לפעוט כבן חצי שנה, מתגוררת עם בן זוגה ובנם בבית הוריה המסייעים לזוג מבחינה כלכלית ובהתמודדות עם המשבר מאז התאונה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מתייחסת ברצינות לאחריותה כנהגת ואינה מאופיינת בדפוס נהיגה מסוכן באופן קבוע והתאונה, על תוצאותיה הקשות, נחוות על ידה באופן טראומטי ומכאיב. הנאשמת הדגישה, בפני שירות המבחן, כי בערב התאונה לא צרכה אלכוהול, שללה כל כוונה מצידה להתחרות עם הנאשם וציינה כי הנאשם ניסה להשיגה בדרך ובאחד העיקולים פגע ברכבה וגרם לסחרור רכבה ולתאונה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת מכירה באופן ערכי ומוסרי במשמעות אובדן חיי המנוח ובכאב המלווה את משפחתו בחסרונו, לצד קושי להכיל את משמעות הרשעתה כמי שגרמה למותו.

שירות המבחן העריך כי הנאשמת אינה מאופיינת בקושי בוויסות דחפים או בדפוסי נהיגה מסוכנים קבועים, כאמור, ועל כן כי הסיכון להתנהגות בעייתית מצדה - נמוך וודאי נוכח הפסילה הממושכת לה צפויה.

בסיפת התסקיר, העריך שירות המבחן, כי עונש מאסר לריצוי בפועל ידלדל את כוחותיה של הנאשמת ועלול להביא לנסיגה במצבה הרגשי. לפיכך, ונוכח נסיבותיה המיוחדות של התאונה וחלקה של הנאשמת בה, בהתחשב בהערכה לסיכון נמוך להישנות התנהגות פוגענית, ממליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן תוך שילובה בטיפול ועונש מאסר בדרך של עבודות שירות, אשר יאפשר לנאשמת להמשיך את הטיפול בבנה.

בחלוף חמישה חודשים, ביום 10.4.16, הגיש שירות המבחן "תוספת לתסקיר" בה ציין כי הנאשמת מצויה בשלבים ראשונים להריגה השני.

שירות המבחן עדכן כי במהלך החודשים שחלפו, השתתפה הנאשמת בהתמדה, מידי שבוע, במפגשי קבוצה טיפולית לצד אחרים שהיו מעורבים בתאונות קטלניות ותאר את השפעתה החיובית של ההשתתפות בקבוצה על הנאשמת.

שירות המבחן חזר על המלצתו להטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות וצו מבחן.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

בפתח טיעוני המאשימה לעונש העידה אמו של המנוח, הגב' קרולין בן שבת. סיפרה כי המנוח, בנה הבכור, היה בן 15 וחצי והיא גידלה אותו כאם חד הורית. ציינה כי כשנה לאחר התאונה נולד לה ילד אך אין בלידתו כדי תחליף לאובדן. האם סיפרה, כי המנוח היה חבר שלה ודמות דומיננטית במשפחה המורחבת. האם הביעה את כאבה העצום וציינה כי היתה בדרכה לאסוף את המנוח מהמסיבה לביתה ברגע התאונה.

דודתו של המנוח, הגב' רותי משה חי, סיפרה לבית המשפט כי המנוח היה הנכד האהוב על סבתו ומותו השפיע עליה קשות. הדודה, הביעה תרעומת על יציאתו של הנאשם במסיבה כאשר אשתו היתה בחודש התשיעי להריונה וסירבה שילך באותו היום. לגבי הנאשמת ציינה הדודה כי היא גרה בשכנות, ונוהגת לנסוע במהירות.

הדודה הביעה כאב גדול על כי המנוח, היקר לה מכל, לא יחזור.

ב"כ המאשימה ציינה בטיעוניה את נסיבות התאונה.

המשיכה וציינה כי הנאשם המשיך בנסיעה קצרה לאחר התאונה וביקש מהמעורבים שלא לספר על מעורבותו. רק לאחר שהנאשמת, שי ובני משפחה נוספים שכנעוהו, הוא ניגש לתחנת המשטרה שם מסר עדותו.

המאשימה ציינה כי יש בעבירה שבעברו של הנאשם, נהיגה ללא רישיון נהיגה, כדי להצביע על התנהלותו התעבורתית.

המאשימה הפנתה את בית המשפט לע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מדינת ישראל** (להלן: "**פס"ד אלמוג**") שם נקבע כי אמת המידה הקובעת היא דרגת הרשלנות. לשיטתה בענייניו, מדובר ברף רשלנות גבוה מאוד כאשר הנאשמים נהגו סמוכים אחד לשני, מקדימים אחד את השני לסירוגין ובמהירות. הנאשמים נהגו כך מתוך בחירה מודעת ומכאן הרשלנות הגבוהה.

הפרקליטה הפנתה את בית המשפט לפסקי דין שם הרשלנות היתה פחות חמורה, ונסיבות חיי הנאשמים לא פשוטות ובית המשפט גזר עונשי מאסר לריצוי בפועל:

רע"פ 2955/12 **ענת הרמוס נ' מדינת ישראל**, שהורשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות, ונגזר עליה עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים. בית המשפט המחוזי הקל בעונש נוכח נסיבות אישיות קשות, בין היתר העובדה כי היא אם חד הורית לשלושה ילדים וחוסר מוכנות הורית מצד האב, והעמיד את עונשה על 8 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת הערעור שהוגשה.

רע"פ 5263/14 **תומר זוהר נ' מדינת ישראל**, המערער פגע במנוח שעצר בשול הדרך לתקן תקר בגלגל כשהוא לבוש אפוד זוהר. בית המשפט לתעבורה גזר 10 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי (עפ"ג 26904-04-14) ציין כי מדובר ברשלנות גבוהה וקבע את מתחם הענישה בין 12 עד ל-24 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי ציין כי על אף שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את הדין עם המערערים, תחת 18 חודשי מאסר ראויים, גזר על המערער 16 חודשי מאסר בפועל.

בקשת רשות ערעור שהוגשה, נדחתה.

רע"פ 3714-15 **מרב מלר נ' מדינת ישראל**, בית המשפט לתעבורה גזר על המערערת שהורשעה בגרימת מוות ברשלנות, 15 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי המתיק את העונש והעמיד את תקופת המאסר על 10 חודשים. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, תוך שקבע שנסיבותיה האישיות של המערערת, בהיותה בהריון בסיכון גבוה, נדחות נוכח דרגת הרשלנות הגבוהה. בית המשפט ציין כי חזקה על שלטונות הכלא כי יעניקו למערערת את תשומת הלב המתחייבת מהיותה בהריון בסיכון.

רע"פ 2996/13 **טטיאנה נייאזוב ואח' נ' מדינת ישראל**, בית המשפט קבע כי לתת ביטוי לתוצאות הטרגיות של התאונה וקדושת החיים ובנסיבות חיים חריגות מאוד יש לראות מקום להקלה.

רע"פ 2874/07 **אליהו בן שלוש נ' מדינת ישראל**, המערער הורשע בגרימת מוות ברשלנות עת שסטה בפתאומיות

מנתיב נסיעתו, התנגש ברכב משא שחנה בשול הדרך, וגרם למותו של נוסע שישב לצידו. בית המשפט לתעבורה גזר על המערער עונש מאסר לתקופה של 18 חודשים. בית המשפט המחוזי העמיד את עונש המאסר על תקופה של 15 חודשים תוך שהוא מבהיר כי 18 חודשי מאסר אינם עונש חמור עבור מי שגדע חיי אדם. בית המשפט המחוזי התחשב בנסיבות חיי המערער ובעובדה כי אף הוא נפצע קשה בתאונה. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור תוך שקבע שבגזירת הדין נהג בית המשפט המחוזי עם המערער במידת הרחמים כאשר העמיד את עונש המאסר לתקופה של מחצית העונש הקבוע בחוק.

גמ"ר (תעבורה פתח תקווה) 3973-04-13 **מדינת ישראל נ' לינוי סעדון**, המאשימה הגבילה עצמה בעתירתה ל- 8 חודשי מאסר וזה העונש שנגזר על הנאשמת. מדובר במי שסטתה עם רכבה בחדות אל עבר נתיב הנסיעה הנגדי וגרמה למותה של הנהגת שנסעה בנתיב זה. נקבע כי אין בכך שהנאשמת הינה אם לפעוט כדי להצדיק סטייה ממדיניות הענישה המקובלת.

גמ"ר (תעבורה עכו) 4546-06-13 **מדינת ישראל נ' יאזיד בשיר**, שם צויין כי הקושי והסבל של משפחת המנוח גדולים לאין שיעור ומי שגרם למוות, עליו לשאת בעונש הראוי. בית המשפט העמיד את מתחם הענישה ברכיב המאסר לתקופה של 10 חודשים ועד 22 חודשים לצד פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 7-15 שנים. בית המשפט גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר ו- 11 שנות פסילה.

רע"פ 8576/11 **הילה מזרחי נ' מדינת ישראל**, בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשמת עונש מאסר לתקופה של 12 חודשים. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. בית המשפט העליון, נוכח נסיבות אישיות מיוחדות העמיד את עונש המאסר על תקופה של 8 חודשים.

ע"פ 4300/09 **רונית בן רובי נ' מדינת ישראל**, המערערת נסעה לאחור, לא הבחינה בהולכת רגל שחצתה את הכביש וגרמה למותה. היא נדונה ל- 10 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי מדובר במצב בלתי נסבל בכבישי ישראל שאת מחירו משלמים רבים בחייהם. מצב זה נגרם כתוצאה מהתנהגות רשלנית של נהגים שאינם מקפידים לקיים את כללי הבטיחות.

לאור זאת, ולאחר ששקלה והתחשבה בנסיבותיהם האישיות של הנאשמים, עותרת המאשימה לגזור על הנאשם, בהתאם להסדר ה"מסגרת" שבין הצדדים, עונש מאסר לתקופה של 18 חודשים, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה לתקופה ארוכה, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

על הנאשמת עותרת המאשימה לגזור בהתאם למסגרת ההסדר עליה הסכימו הצדדים, עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה לתקופה ארוכה, פסילה על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם, ציין בפתח דבריו כי כל שיטען אין בו כדי לגרוע מכאב המשפחה. הסנגור מבקש מבית המשפט להתחשב בהודיית הנאשם.

ציין כי הנאשם גדל יחד עם המנוח.

לשיטת הסנגור לא מדובר ברשלנות גבוהה שכן בוחן התנועה של המשטרה קבע בעצמו כי מדובר בנגיעה קלה בין הרכבים. הנאשמת היא שסטתה בחדות, פגעה בעמוד, המשיכה לצידו השני של הכביש והיא שגרמה לתוצאותיה הטראגיות של התאונה והיא שיכולה היתה למנוע אותה. הסנגור המשיך וציין כי הנאשם נשאר במקום התאונה, אכן לא מסר פרטיו אך הדבר נבע מההלם בו היה שריו והעובדה כי המנוח היה ברכב הנאשמת. הנאשם הגיע מספר שעות לאחר מכן אל תחנת המשטרה, מסר פרטיו ואת גרסתו.

הסנגור פרט כי הנאשם גדל בסביבה שאינה מן המובחרות בעיר נתניה. על אף שהצבא סרב לגייס אותו הוא התאמץ, גויס ומילא חובתו הצבאית במלואה. הנאשם התחתן בגיל צעיר, כאשר אשתו היתה בחודשי הריון מתקדמים אירעה התאונה. הנאשם איבד את שמחת חייו. נסיבות חייו של הנאשם לא הקלו עימו והוא איבד את אשתו כאשר כרעה ללדת את בנם השני שנפטר אף הוא בעת הלידה. הנאשם אלמן, מגדל בגפו את ביתו בת השנה.

הסנגור מבקש שבית המשפט יראה לנגד עיניו את טובת הילדה, הפנה לחוות דעתו של הפסיכולוג ד"ר גוטליב שקבע כי אובדן נוסף ישפיע על הקטינה ויהווה טראומה נוספת עבורה. הסנגור מבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, לעבודות שירות, בתסקירים שהוגשו, ציין כי הנאשם משתף פעולה, משתף בטיפול פרטני ועובר תהליך משמעותי.

הסנגור הפנה לפסיקה, בה בתי המשפט התחשבו בנסיבות חריגות חיי הנאשמים והורו על ריצוי עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות תוך שהם מציינים כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ובמקרים חריגים יש לחרוג ממדיניות הענישה:

ע"פ 1319/09 **משה כהן נ' מדינת ישראל**, שם קבע בית המשפט כי גם על רקע ענישה מחמירה בתאונות דרכים קטלניות, עדיין יש לשקול כל מקרה ונסיבותיו. על המערער נגזרו בבית המשפט המחוזי, 12 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 10 שנים. בית המשפט העליון התחשב בכך כי למערער בן הסובל מנכות קשה ואשת המערער חולה והעמיד את העונש על 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

רע"פ 4261/04 **יעקב פארין נ' מדינת ישראל**, בית המשפט לתעבורה גזר על המערער 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון התחשב בגילו של המערער (20 שנה), בזמן שחלף מהתאונה (5 שנים), היותו נורמטיבי, שירת בצבא כלוחם, תסקיר שירות המבחן וכי לא הוכח כי נהיגתו היתה "פרועה". על כן, העמיד את העונש על 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

רע"פ 548/05 **מאירה לוין נ' מדינת ישראל**, בית משפט השלום גזר על המערער 12 חודשי מאסר. בית המשפט העליון התחשב בנסיבותיה האישיות של המערער, גילה, הזמן שחלף מהתאונה, היותה נורמטיבית, ללא עבר תעבורתי והיותה מורה וסגנית מנהלת בחינוך המיוחד והמיר את העונש ל-6 חודשי עבודות שירות.

ת"פ 8049/09 **מדינת ישראל נ' מאור חזן**, בית המשפט המחוזי בבאר שבע התחשב בעובדה כי הנאשם היה חברו הטוב של המנוח ובדעתו של אבי המנוח שעתר אף הוא באופן ברור להימנע מהשתתף מאסר בפועל והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ת"פ 19465-11-10 **מדינת ישראל נ' יהונתן הריס**, בית המשפט התחשב בכך כי רשלנותו של הנאשם לא היתה גבוהה וגזר 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ע"פ 41013-04-13 **מיכל כרמון נ' מדינת ישראל**, בית המשפט לתעבורה גזר על הנאשמת עונש מאסר לתקופה של 11 חודשים. בית המשפט המחוזי קבע כי מדובר בהסחת דעת ריגית שגרמה לסטייה של רכבה, על כן, התערב בעונש

והעמידו על 6 חודשי עבודות שירות.

גמ"ר 2257-10-12 **מדינת ישראל נ' קאיד אבו קוידר**, נקבע כי לא מדובר ברף הרשלנות העליון ועל כן נגזרו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ת"ד 414-09 **מדינת ישראל נ' בנימין שופן**, בית המשפט התחשב במצבו הבריאותי של הנאשם כשהוא על סף עוורון ולאור קביעתו לרף רשלנות רגעי וקצר וגזר על הנאשם עונש מאסר לתקופה של 6 חודשים לריצוי בפועל.

הסנגור הגיש מסמך ממפעל החסד צביה כהן, לפיו הנאשם מתנדב בעמותה ותומך במשפחות קשות יום.

לאור כך, מבקש הסנגור נוכח הודיית הנאשם, הנסיבות החריגות של המקרה, מעורבותו של הנאשם בתאונה וטובת ביתו של הנאשם, לגזור על הנאשם עונש לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם, הביע צער בפני בית המשפט, ציין כי גדל עם המנוח, רואה אותו כל הזמן, ציין את האסונות שפקדו אותו ואת הקשר ההדוק עם ביתו הקטנה.

ב"כ הנאשמת, הביע צער בפני משפחת המנוח. ציין את הכרותה של הנאשמת עם המנוח והעובדה כי הסיעה אותו ברכבה. המשיך וציין כי לשיטתו, רשלנותו של הנאשם גבוהה משל הנאשמת. הנאשם הוא שסטה עם רכבו אל עבר רכבה של הנאשמת והוא שגרם לאיבוד השליטה של הנאשמת ברכב. הסנגור המשיך וציין את נטילת האחריות של הנאשמת והתחשבותה במשפחת המנוח בצער ובטלטלה שיגרמו להם הדיונים המשפטיים.

הסנגור מבקש להתחשב באחריות המופחתת של הנאשמת לגרימת התאונה ועל כן להלום את העונש למעשיה. הסנגור מבקש להתחשב בשיקולי השיקום, בנסיבות חייה של הנאשמת אשר לה ילד בן שנה והיא נמצאת בחודש הרביעי להריונה השני. על כן, מבקש הוא לקצוב את העונש כך שירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשמת, ציינה כי היא כואבת את כאבה של המשפחה, כי היא לא רצתה בתוצאת התאונה ועל כן עשתה ככל שביכולתה באותו היום בהגשת העזרה למנוח. הנאשמת ביקשה את התחשבותו של בית המשפט בהיותה אם לבן שנה וחצי ובהריונה.

מדיניות הענישה

במסגרת השיקולים לגזירת הדין העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, יחס הולם בין חומרת מעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. כאשר מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערכים החברתיים שהינם ביטחון הציבור וקדושת החיים.

משהסכימו הצדדים על מתחם ענישה לפיו המאשימה הגבילה עצמה בעתירתה ל- 18 חודשי מאסר לנאשם ו- 10 חודשי מאסר לנאשמת, וההגנה עותרת לרכיב מאסר לתקופה שניתן יהיה לרצותה בדרך של עבודות שירות, אין בית המשפט

נדרש לקבוע מתחם ענישה.

למעלה מן הצורך, אעמוד על מתחם הענישה הראוי בהתאם לפסיקה.

ככלל, מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות השתת עונש חמור, הכולל פסילה בפועל לתקופה הולמת ומאסר בפועל, כאשר הנסיבות האישיות נדחות בפני האינטרס הציבורי וערך קדושת החיים, הן בשל אופי העבירה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים (ראה ע"פ 783/07 **חאלד חתאבה נגד מדינת ישראל**; ע"פ 3013/06 **צבי לוי נגד מדינת ישראל**; ע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נגד מדינת ישראל**).

בפסק הדין האחרון שאזכר, ע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נגד מדינת ישראל**, ממשיך כבוד השופט נ. הנדל וקובע בנוסף כי **"אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות"**.

ברע"פ 5263/14 **תומר זוהר נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור. בית המשפט המחוזי באותו עניין (עפ"ג 26904-04-14) קבע את מתחם הענישה. וכך נקבע:

"מקובלת עלינו הטענה שמתחם ענישה שתחילתו בעבודות שירות צריך להישמר לאותם מקרים שבהם הענישה במאסר באה לתת ביטוי לערכם של חיי אדם בהבדל מביטוי להיקפה של הרשלנות. שנה על-כן בימ"ש קמא כאשר סבר שזהו הרף התחתון ההולם את הנסיבות שהוכחו. מתחם הענישה בענייננו צריך לשיטתנו לעמוד על 12 עד 24 חודשי מאסר. מתחם זה משקף הן את מעשה העבירה בנסיבותיו ואת הענישה הנוהגת כפי שהיא באה לביטוי בפסיקתם של בתי-המשפט על כל ערכאותיהם."

בעפת (מרכז) 29628-03-14 מתן אטיאס נ' מדינת ישראל, נקבע:

"עיון בפסיקה הנוהגת בעבירה של גרם מוות ברשלנות כתוצאה מתאונת דרכים, כשאליהן מתווספת דרך כלל עבירות תנועה נוספות, כגון נהיגה בקלות ראש או נהיגה רשלנית כבמקרה שלפנינו, מלמד על מדיניות ענישה הנעה, לרוב, בין 8 חודשי מאסר ו-10 שנות פסילה (רע"פ 2955/12 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.6.12); רע"פ 1300/14 מורי נ' מ"י [פורסם בנבו] (25.2.2014) ועד 30 חודשי מאסר ו-15 שנות פסילה (רע"פ 5619/12 חמאד נ' מ"י [פורסם בנבו] (5.8.12); ע"פ 708/10 שלאפה נ' מ"י [פורסם בנבו] (14.6.2010). במקרים חריגים, ובשל נסיבות מיוחדות או בשל ריבוי נפגעים, הושתו על הנאשמים עונשים החורגים לקולא או לחומרה מהמתחם הנ"ל. עוד עולה כי העונשים שהוטלו על נאשמים שייחוסה להם מידת רשלנות גבוהה, נעו דרך כלל בין 15 ל-20 חודשי מאסר ול-15 שנות פסילה (עפ"ג 39041-04-12 מ"י נ' קלדרון [פורסם בנבו] (11.9.2012); ע"פ 4884/07 אודי מגן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.9.07). יחד עם זאת, במקרה שלפנינו, ובכך תמימי דעים אנו עם בית משפט קמא, מדובר ברמת רשלנות גבוהה במיוחד."

רשלנות הנאשמים

מדובר במי שבמודע בחרו לנהוג כפי שנהגו. הנאשמים יצאו ממסיבה, נהגו כאשר רכביהם סמוכים מאוד זה לזה, במהירות שעולה על המותר ושאינה הולמת את תנאי הדרך, כאשר הם מקדימים לסירוגין זה את זה. מדובר בנהיגה פזיזה. קלת דעת. כאשר הנאשמים הכניסו עצמם, נוסעיהם ומשתמשי הדרך האחרים לסיכון מיותר. סיכון שגבה חיי אדם. נהיגתם עולה כדי "בריונות כביש".

הנאשם אף ניסה לחמוק מהדין כאשר ניסה לשכנע אחרים שלא לספר על מעורבותו אך, לאחר זמן קצר התעשת וסיפר גרסתו במשטרה.

לא מדובר ברשלנות "רגעית", אלא מתמשכת, מודעת ובמשך כל זמן הנסיעה.

על כן, הנני סבורה כי בנהיגתם של הנאשמים מדובר ברשלנות גבוהה מאוד העולה כמעט עד כדי פזיזות כאשר רשלנותו של הנאשם גבוהה מזו של הנאשמת כאשר הוא זה שסטה עם רכבו אל עבר רכבה.

על כן, נוכח הרשלנות הגבוהה של שני הנאשמים ולאור הפסיקה דלעיל, הנני מעמידה את מתחם הענישה בין 15 ל-20 חודשי מאסר ו-15 שנות פסילה.

בדנ"פ 1391/12 מזרחי נ' **מדינת ישראל**, קבעה הנשיאה, כתוארה אז, כב' השופטת ד. בייניש, כי :

"אין לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של גרימת מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככלל יוטל עונש מאסר מאחורי סורג ובריה במסגרת המאבק בתאונות והחריגים לכלל זה הם מעטים".

על כן, הענישה ההולמת את נסיבות ביצוע העבירה ואת התוצאה הקטלנית, בהתאם לעובדות כתב האישום, הינה מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה משמעותית ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה ממושכת.

עונש מאסר לתקופה שניתן יהיה לרצותה בדרך של עבודות שירות אינו הולם את נסיבות המקרה, הרשלנות הגבוהה של הנאשמים והמצב המשפטי בהתאם לפסיקה.

נסיבותיהם האישיות של הנאשמים

שירות המבחן, והן הפסיכולוג ד"ר גוטליב דניאל בחוות דעתו בעניין הקטינה ביתו של הנאשם, המליצו על עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות תוך שימת דגש על טובתם של הקטינים, היות הנאשם הורה יחיד, האסונות שפקדו את הנאשם מאז התאונה והיות הנאשמת בהריון ואם לפעוט.

לא נעלמו מעיני המלצות אלה. ברע"פ 7314/15 **אברהמים אבו ריא נ' מדינת ישראל** התייחס בית המשפט למשקלו של תסקיר שירות המבחן בעת גזירת הדין. וכך נקבע:

"ידועה ההלכה לפיה תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה

עמוד 10

בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (2.8.2015); רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (16.6.2015); בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (29.6.2005)...)...

אין בידי לקבל גם את טענתו של המבקש לפיה היה מקום לחרוג לקולה ממתחם הענישה שנקבע לו, בשל שיקולי שיקום. בית משפט זה עמד לא אחת על כך ששיקול השיקום אינו חזות הכול ולצדו ניצבים שיקולים רבים נוספים (ראו למשל: ע"פ 5719/12 יהודה נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (14.3.2013); ע"פ 8232/11 מדינת ישראל נ' פלוני[פורסם בנבו] (23.4.2012)). בענייננו, שיקולים מרכזיים הם הצורך ביצירת הרתעה אישית והגנה על שלום הציבור".

לצד הנסיבות המיוחדות והאישיות של הנאשמים יש לזכור כי על בית המשפט לשקול שיקולים רחבים הכוללים את האינטרס הציבורי, האינטרס הבלתי מתפשר וערך קדושת החיים.

הנני סבורה כי בעתירתה לעונש שקלה המאשימה את הנסיבות האישיות ואיני רואה הצדקה לסטייה ממדיניות הענישה המקובלת של מאסר בפועל.

בית המשפט מצפה כי רשויות הרווחה ידאגו ויבחנו את הצורך בהתערבותם (ראה רע"פ 2955/12 ענת הרמוס נ' מדינת ישראל).

בשיקולי לקולא, הנני מתחשבת בהודיית הנאשמים, בלקיחת האחריות, בצער ובחרטה שהביעו, בנסיבות חייהם כפי שתוארו על ידי שירות המבחן ובטיעוני הצדדים לעונש, בילדיהם הקטנים ובעובדה כי הנאשמת בהריון.

הנני מתחשבת אף בעברם התעבורתי של הנאשמים כאשר הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2000 ולה 3 הרשעות מסוג ברירות משפט.

לנאשם ותק נהיגה קצר, מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2013 (כשנה לפני התאונה) ולו הרשעה בעבירה מוקדמת של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

לאור האמור לעיל, הרי שבתוך מתחם הענישה הנני מתחשבת בנסיבות חייהם של הנאשמים ובשיקולים לקולא כפי שצויין. בעניין הנאשם הרי שיש להעמיד את העונש בתקופה המינימאלית של המתחם ובעניין הנאשמת, היה מקום לעתור לעונש מאסר לתקופה ארוכה יותר ואולם כיוון שלא נעשה כן, בית המשפט מוגבל לעונש אליו עתרה המאשימה הנמוך מהמתחם שנקבע בפסיקה.

פיצוי למשפחת המנוח

ציינתי לא אחת כי אכן אין ספק כי יש לפצות את משפחת המנוח. ואולם, אין לבית משפט זה הכלים למדוד את גובה הפיצוי. כל סכום אינו יכול להוות נחמה ראויה. על כן הנני סבורה כי יש לפנות בעניין רכיב זה לבית המשפט האזרחי.

לסיכום

לאור כל האמור, הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם

1. עונש מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים.

2. עונש של מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

3. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים.

הפסילה תחושב מיום הפסילה המנהלית.

הנאשמת

1. עונש מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים.

2. עונש של מאסר לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים. התנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אותה עבירה בה הורשעה או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

3. הנני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים.

הפסילה תחושב מיום הפסילה המנהלית..

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ו, 23/05/2016 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה

החלטה

לאחר ששמעתי את בקשת הסנגורים ותגובת המאשימה, נוכח תקופות המאסר שנגזרו על הנאשמים ונוכח נסיבות חייהם, הנני מורה כי רכיב המאסר יעוכב עד ליום 14.7.16 וזאת בתנאים המצטברים הבאים:

1. כל אחד מהנאשמים יפקיד סך של 5,000 ש"ח.
2. כל אחד מהנאשמים יחתום על ערבות עצמית בסך של 25,000 ש"ח.
3. ערב צד ג לכל אחד מהנאשמים אשר יחתום על ערבות בסך של 20,000 ש"ח.
4. צו עיכוב יציאה מן הארץ לשני הנאשמים.

כאשר באחריותם לעתור לביטול צו זה בתום ריצוי העונש.

היה ויעמדו הנאשמים בתנאים המצטברים דלעיל, יתיצבו ביום 14.7.16 עד השעה 10.00 בבוקר, הנאשם בבית המאסר הדירים, והנאשמת בבית המאסר נווה תרצה, כשברשותם ת.ז. ,

על הנאשמים לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טל' - 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ו, 23/05/2016 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה

החלטה

הפקדה תוך 24 שעות.

ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ו, 23/05/2016 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה

